FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)
den 14 februari 2001 *

I mål T-26/99,

Trabisco SA, Cognac (Frankrike), företrätt av advokaten J.-C. Fourgoux, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, inledningsvis företrädd av G. Marenco och L. Guérin, därefter av G. Marenco och F. Siredey-Garnier, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 17 november 1998 att avslå sökandens klagomål grundat på artikel 85 i EG-fördraget (nu artikel 81 EG),

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden J. Pirrung samt domarna A. Potocki och A.W.H. Meij,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 20 september 2000,

följande

Dom

Bakgrund och förfarande

1 Sökandens, Trabisco SA, verksamhetsföremål utgörs enligt utdrag från handels- och bolagsregistret från Tribunal de commerce de Saintes av inköp och försäljning av alla typer av fordon, reservdelar och reparationsdelar. Sökanden har i enlighet med artikel 44.5 i förstainstansrättens rättegångsregler gett in detta utdrag till förstainstansrätten.

2 Återförsäljare av motorfordonsmärkena Peugeot och Citroën väckte talan mot sökanden vid Tribunal de commerce de Saintes och yrkade med stöd av nationell lagstiftning om otillbörlig konkurrens att sökanden skulle förbjudas att

parallellimportera nya fordon och begagnade fordon som gått mindre än 3 000 kilometer. Därefter ingav sökanden den 4 juli 1994 ett klagomål till kommissionen med stöd av artikel 3.2 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8), mot det bolag som tillverkar motorfordonsmärkena Peugeot och Citroën (nedan kallat PSA) och mot vissa av PSA:s återförsäljare eller agenter.

3 Genom detta klagomål klandrades PSA och dess återförsäljare huvudsakligen för att ha samordnat sig för att inleda rättsliga förfaranden gentemot sökanden och företag som bedriver liknande verksamhet. Syftet med denna samordning var att erhålla information om företagens leveranskällor och tillämpade prislistor för att till nackdel för konsumenterna hindra parallellimportörerna från att tillämpa sina konkurrenskraftiga priser. Klagomålet hänvisade till andra klagomål med liknande sakomständigheter som getts in av bolagen Massol och SGA.

4 Sökanden gav den 18 augusti 1994 in till kommissionen dels handlingar från PSA angående "det bivalenta systemet" i fråga om motorfordons modellår, dels tidningsartiklar angående andra bilverkstäders klagomål till kommissionen.

5 Den 6 november 1995 tillställde kommissionen sökanden ett meddelande enligt artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i förordning nr 17 (EGT L 127, s. 2268; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 32).

6 Den 4 december 1995 inkom sökanden med yttrande som svar på detta meddelande och lämnade in nya handlingar.

7 Den 17 december 1997 tillställde kommissionen sökandens företrädare en skrivelse. I denna skrivelse anmodades sökanden och två andra företag som

företräddes av samma advokat att mot bakgrund av domstolens dom av den 15 februari 1996 i mål C-226/94, Grand garage albigeois m.fl. (REG 1996, s. I-651), överväga möjligheten att återkalla klagomålen så att kommissionen kunde avskriva dem. Genom skrivelse av den 26 januari 1998 bestred sökandens advokat att klagomålen i fråga skulle avskrivas och anförde att klagandena godtog att klagomålen förenades för att underlätta kommissionens arbete.

8 Tribunal de commerce de Saintes meddelade den 7 maj 1998 dom i den tvist som föranlett sökandens klagomål. Genom denna dom förpliktades återförsäljarna, som hade återkallat talan angående otillbörlig konkurrens, att betala skadestånd till sökanden. Ett överklagande av denna dom är anhängigt vid Cour d'appel de Poitiers.

9 Genom beslut av den 17 november 1998 avslog kommissionen sökandens klagomål (nedan kallat det ifrågasatta beslutet).

10 Sökanden har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 25 januari 1999, väckt talan om ogiltigförklaring av detta beslut.

11 Genom förstainstansrättens beslut av den 6 juli 1999 förordnades referenten att tjänstgöra på den andra avdelningen och målet tilldelades därefter denna avdelning.

12 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (andra avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 20 september 2000.

Parternas yrkanden

13 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet,

— formellt fastslå att sökanden förbehåller sig rätten att väcka talan mot kommissionen med stöd av artikel 215 i EG-fördraget (nu artikel 288 EG), och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

14 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa yrkandet att förstainstansrätten formellt skall fastslå att sökanden förbehåller sig rätten att väcka talan med stöd av artikel 215 i fördraget,

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning

15 Kommissionen anser att yrkandet att förstainstansrätten formellt skall fastslå att sökanden förbehåller sig rätten att väcka skadeståndstalan mot kommissionen skall avvisas. Sökanden har uppgivit att kommissionens inställning är obegriplig.

16 Förstainstansrätten erinrar om att det i gemenskapsrättsliga tvister inte är möjligt för en part att yrka att gemenskapsdomstolen skall "formellt fastslå" att parten förbehåller sig rätten att väcka talan. Detta yrkande skall därför avvisas.

Prövning i sak

17 Sökanden har huvudsakligen åberopat tre grunder.

Den första och den tredje grunden: Kommissionens åsidosättande av sina skyldigheter vid behandlingen av klagomålet samt av motiveringsskyldigheten

Parternas argument

18 Den första grunden består huvudsakligen av sex delar. Som första delgrund har sökanden gjort gällande att kommissionen åsidosatte sina skyldigheter att vidta rättsliga åtgärder mot överträdelser av konkurrensrätten och att undersöka

klagomålet. Vidare anser sökanden att kommissionen gjorde en alltför extensiv tolkning av sitt utrymme för skönsmässig bedömning i detta avseende.

19 Den andra delgrunden avser att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning av den bevisning som kommissionen hade till sitt förfogande och av om det förelåg ett gemenskapsintresse av att undersöka klagomålet. Sökanden har gjort gällande att flera klagomål getts in till kommissionen mot PSA, i vilka PSA klandras för beteenden som liknar dem som avses i sökandens klagomål. Sökanden anser att kommissionen missbedömde den kumulativa verkan av den samlade bevisning som åberopades av samtliga klaganden. Detta borde ha utgjort grund för kommissionen att göra en utredning. Vidare anser sökanden att det var fel av kommissionen att handlägga ärendena "separat" i stället för att förena dem, vilket sökanden föreslog i sin skrivelse av den 26 januari 1998. Genom denna anmärkning har sökanden i huvudsak gjort gällande att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning av bevisningen och av gemenskapsintresset av att fortsätta handläggningen av klagomålet genom att undersöka det separat och inte beakta de talrika andra klagomål som getts in till kommissionen mot PSA. Sökanden anser vidare att kommissionen underlät att beakta betydelsen av de beteenden som syftade till att avskärma marknaden.

20 Den tredje delgrunden avser att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning av huruvida det förelåg en samordning av de rättsliga förfaranden som inleddes gentemot sökanden och andra företag i samma situation för att hindra dem från att i egenskap av parallellimportörer få tillträde till marknaden. Sökanden anser att den bevisning som kommissionen hade tillgång till i detta avseende inte erfordrade kostsamma undersökningar för att kunna konstatera att en överträdelse förelåg. Det hade varit tillräckligt att göra en objektiv bedömning.

21 Den fjärde delgrunden avser att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning av bevisningen beträffande avskärmningen av marknaderna och hindren för leveranser till parallellimportörerna. Sökanden har åberopat flera exempel på dylika hinder. Det rör sig bland annat om vägran att sälja, uppsägningar av kontrakt, leveransförseningar, påtryckningar på PSA:s utländska återförsäljare för att förmå dem att inte sälja fordon för återimport till Frankrike, upphörande av export av vissa modeller som är särskilt efterfrågade i Frankrike

samt skillnad i behandling av utländska återförsäljare i fråga om pris, rabatter och bonus i förhållande till var fordonen slutligen säljs. Sökanden har gjort gällande att dessa förfaranden fortfarande pågår och att ett ingripande av kommissionen är motiverat mot bakgrund av subsidiaritetsprincipen.

22 I sin replik har sökanden klandrat kommissionen för att den har behandlat sökanden som en oberoende återförsäljare och inte som en befullmäktigad mellanhand. Det finns emellertid inte någon uppgift i akten som utvisar att sökanden är en självständig återförsäljare. Följaktligen anser sökanden att kommissionen inte av handlingarna i ärendet kunde dra den slutsatsen att medlemmarna i PSA:s nätverk endast vägrade att sälja till oberoende återförsäljare.

23 Som femte delgrund har sökanden gjort gällande att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning av tilläggsåtgärderna i "Balladurrabatten". Sökanden anser att dessa åtgärder utgjorde ett samordnat förfarande mellan tillverkarna och återförsäljarna för att diskriminera de parallellimporterade fordonen.

24 Den första grundens sjätte del avser att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning av användningen av de franska reglerna för motorfordons modellår som hinder för parallellimport. Sökanden har gjort gällande att de eftergifter som Frankrike gjorde gentemot kommissionen i detta avseende inte är tillräckliga för att hindra de franska motorfordonstillverkarna från att tillhandahålla felaktiga uppgifter härom till parallellimportörernas kunder. Sökanden har gett ett exempel på en dylik felaktig uppgift och betonat att ärendet beträffande modellår ännu inte avslutats.

25 Som tredje grund har sökanden gjort gällande att det ifrågasatta beslutet inte motiverats i tillräcklig mån.

26 Kommissionen anser att anmärkningen att den inte förenade de olika klagomålen från sökanden och andra företag som befann sig i en liknande situation skulle kunna göras gällande inom ramen för en skadeståndstalan. Däremot utgör den inte en grund för att ogiltigförklara ett beslut att avslå ett klagomål.

27 Vad beträffar anmärkningarna att kommissionen gjorde olika uppenbart oriktiga bedömningar har kommissionen gjort gällande följande. Den av sökanden åberopade bevisningen visar inte att de påstådda överträdelserna verkligen ägt rum. Vidare skulle en undersökning för att fastställa huruvida sökandens anmärkningar var välgrundade ha erfordrat att kommissionen tog i anspråk resurser som den inte hade tillgång till med beaktande av ärendets betydelse och möjligheten att vinna framgång. Kommissionen har tillagt att de nationella domstolarna mycket väl hade kunnat fastställa huruvida artikel 85.1 i EG-fördraget (nu artikel 81 EG) överträtts.

28 Kommissionen anser att talan inte kan prövas på den tredje grunden avseende åsidosättande av motiveringsskyldigheten, då den tredje grunden varken stöds av någon faktisk eller rättslig omständighet.

Förstainstansrättens bedömning

29 Kommissionens skyldigheter när ett klagomål har ingetts till den har fastslagits i fast rättspraxis (se särskilt domstolens dom av den 4 mars 1999 i mål C-119/97 P, Ufex m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-1341, punkt 86 och följande punkter).

30 Av denna rättspraxis framgår särskilt att kommissionen, när den ger de ingivna klagomålen olika prioritet, inte endast kan fastställa i vilken ordning klagomålen skall behandlas utan den kan även avslå ett klagomål på grund av att det inte finns ett tillräckligt gemenskapsintresse av att pröva ärendet (se förstainstansrättens dom av den 24 januari 1995 i mål T-5/93, Tremblay m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-185, punkt 60).

31 Kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning i detta avseende är emellertid inte obegränsat. Kommissionen är sålunda skyldig att motivera en vägran att pröva ett klagomål och motiveringen skall vara så klar och detaljerad att förstainstansrätten effektivt kan kontrollera hur kommissionen har utövat sin befogenhet att skönsmässigt fastställa med vilken prioritet klagomål skall behandlas (se domen i det ovannämnda målet Ufex m.fl. mot kommissionen, punkterna 89—95). Denna kontroll får inte föranleda gemenskapsdomstolen att ersätta kommissionens bedömning av gemenskapsintresset med sin egen bedömning, utan syftet är att kontrollera att det omtvistade beslutet inte är fattat på grundval av materiellt oriktiga uppgifter om de faktiska omständigheterna, att det inte har skett en felaktig rättstillämpning och att det inte heller har gjorts en uppenbart oriktig bedömning eller förekommit maktmissbruk (se förstainstansrättens dom av den 18 september 1992 i mål T-24/90, Automec mot kommissionen, REG 1992, s. II-2223, punkt 80, svensk specialutgåva, volym 13, s. 61, och av den 13 december 1999 i de förenade målen T-9/96 och T-211/96, Européenne automobile mot kommissionen, REG 1999, s. II-3639, punkt 29).

32 Av det ifrågasatta beslutet framgår inte att kommissionen åsidosatte de i rättspraxis fastlagda principerna vad avser omfattningen av kommissionens skyldigheter. Av beslutet framgår nämligen att kommissionen noga undersökte de omständigheter som sökanden anförde. Inte heller av resonemanget i beslutet avseende bedömningen av gemenskapsintresset att fortsätta prövningen av klagomålet är det möjligt att fastställa att kommissionen åsidosatte de principer som slagits fast i rättspraxis i detta avseende.

33 Den första grundens andra del avser den "separata" handläggningen av ärendena beträffande de olika klagomålen mot PSA och dess återförsäljare. Syftet med denna delgrund är att ifrågasätta lagenligheten av det ifrågasatta beslutet och den kan således — till skillnad från vad kommissionen anser — åberopas till stöd för en talan om ogiltigförklaring.

34 Vad avser bedömningen av huruvida denna delgrund är välgrundad erinrar förstainstansrätten om följande. Vid bedömningen av gemenskapsintresset av att undersöka ett klagomål, skall kommissionen inte pröva klagomålet enbart för sig utan mot bakgrund av den allmänna situationen på den berörda marknaden. Att det föreligger flera klagomål mot samma näringsidkare beträffande liknande beteenden är en sådan omständighet som kommissionen skall beakta vid sin bedömning av gemenskapsintresset.

35 Vid sin bedömning av möjligheten att kunna fastställa en överträdelse och omfattningen av nödvändiga undersökningsåtgärder i detta syfte, skall kommissionen dessutom beakta all bevisning som den har tillgång till. Den kan därvid inte endast separat undersöka de av varje klagande åberopade uppgifterna för att dra slutsatsen att inget av klagomålen, vart och ett för sig, grundas på tillräckliga bevis.

36 Kommissionen är emellertid inte skyldig att "förena" förfarandena för prövningen av de olika klagomålen mot samma företags beteende. Hur undersökningen skall utföras omfattas nämligen av institutionens utrymme för skönsmässig bedömning. Att det finns flera klagomål från näringsidkare av olika slag, som i detta mål oberoende återförsäljare, befullmäktigade mellanhänder och återförsäljare, hindrar inte att beslut fattas om att avslå de klagomål som, på grundval av de uppgifter som kommissionen har tillgång till, förefaller vara uppenbart obefogade eller sakna gemenskapsintresse. Att kommissionen separat prövade de olika klagomålen kan således inte i sig anses vara oegentligt (se analogt förstainstansrättens dom av den 14 maj 1997 i de förenade målen

T-70/92 och T-71/92, Florimex och VGB mot kommissionen, REG 1997, s. II-693, punkterna 89—95).

37 I förevarande mål är det riktigt att de många klagomål som riktats mot PSA gett upphov till tvister vid gemenskapsdomstolarna och att den bevisning som åberopats inom ramen för dessa mål kan ge anledning att misstänka att otillåtna förfaranden — liknande dem som fastställdes i kommissionens beslut 98/273/EG av den 28 januari 1998 om ett förfarande enligt artikel 85 i EG-fördraget (IV/35.733 — VW) (EGT L 124, s. 60) och som till stora delar fastställdes i förstainstansrättens dom av den 6 juli 2000 i mål T-62/98, Volkswagen mot kommissionen (REG 2000, s. II-2707) — förekommer även inom PSA:s distributionsnätverk. Av dessa uppgifter framgår även att det är möjligt att det inte är fråga om enstaka fall vars verkan på konkurrensen och på handeln mellan medlemsstaterna är oväsentlig.

38 Det har emellertid inte visats att kommissionen underlät att beakta dessa omständigheter i sitt beslut. Lydelsen i det ifrågasatta beslutet är visserligen något tvetydig i detta avseende. Kommissionen hänvisar vid ett flertal tillfällen till sökandens individuella situation och anger inte uttryckligen de andra klagomål som getts in till kommissionen. Avslaget på de olika anmärkningarna grundas emellertid i samtliga fall på allmänna överväganden som inte endast avser prövningen av sökandens individuella situation.

39 Således har det inte framgått att kommissionen åsidosatte sin skyldighet att undersöka gemenskapsintresset av att fortsätta undersökningen av PSA med beaktande av den mer allmänna bakgrunden som utgörs av PSA:s och dess nätverksmedlemmars beteende i förhållande till parallellimport.

40 Det skall tilläggas att kommissionen — till vilken flera klagomål hade getts in inte bara mot PSA utan även mot andra tillverkare — ingripit i den berörda

sektorn genom sitt beslut 98/273 (nämnt i punkt 37 ovan) och att detta beslut har varit föremål för talan vid förstainstansrätten. Mot denna bakgrund hade kommissionen berättigade skäl att inte ta stora resurser i anspråk för att undersöka ett liknande ärende.

41 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på de två första delgrunderna.

42 Vad beträffar den tredje delgrunden som hänför sig till de rättsliga förfaranden som har inletts mot sökanden och andra företag som bedriver liknande verksamhet, är det förhållandet att det föreligger en omfattande tvist om mellanhändernas och de oberoende återförsäljarnas verksamhet inte tillräckligt för att visa att en samordning mellan PSA och dess återförsäljare har gett upphov till dessa rättsliga förfaranden, när det saknas annan bevisning (se domen i de ovan i punkt 31 nämnda förenade målen Européene automobile mot kommissionen, punkt 36). Inte heller har det visats att kommissionen gjorde ett uppenbart fel då den ansåg att de nationella domstolarna — särskilt Tribunal de commerce de Saintes vid vilken tvisten mot sökanden var anhängig — kan garantera sökandens rättigheter enligt gemenskapsrätten. Denna bedömning ändras inte av att kommissionen i det ifrågasatta beslutet inte hänvisade till denna domstols avgörande av den 7 maj 1998. I detta avgörande bekräftas nämligen kommissionens argument, utan att giltigheten av resonemanget i det ifrågasatta beslutet är beroende av avgörandet. Således har det inte heller visats att kommissionen åsidosatte gemenskapsintresset av att undersöka klagomålet såvitt det berör de rättsliga förfaranden som inletts mot sökanden.

43 Den fjärde delgrunden hänför sig till att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning av bevisningen beträffande avskärmningen av marknaderna och hindren för leveranser till parallellimportörerna. Vad avser denna delgrund skilde kommissionen i det ifrågasatta beslutet på goda grunder mellan situationen

för oberoende återförsäljare och befullmäktigade mellanhänder. När det gäller vägran att sälja till sökanden och andra företag som bedriver liknande verksamhet samt åtgärderna för att förmå PSA:s utländska återförsäljare att inte sälja till sådana företag, konstaterar förstainstansrätten att den bevisning som sökanden har förebringat inte är tillräcklig för att visa att det föreligger en konkurrensbegränsande samverkan med syftet att förhindra den verksamhet som bedrivs av befullmäktigade mellanhänder i enlighet med artikel 3.11 i kommissionens förordning nr 123/85 av den 12 december 1984 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av försäljnings- och serviceavtal för motorfordon (EGT L 15, 1985, s. 16; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 56). PSA har dessutom lämnat en sannolik förklaring till dessa uppgifter, som gick ut på att bolaget endast motsatte sig de oberoende återförsäljarnas verksamhet, vilket inte strider mot konkurrensrätten. Kommissionen kunde således inte i detta fall anse att det hade styrkts att det förelåg en överträdelse (se förstainstansrättens dom av den 21 januari 1999 i de förenade målen T-185/96, T-189/96 och T-190/96, Riviera auto service m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-93, punkt 47, och domen i de ovan i punkt 31 nämnda förenade målen Européenne automobile mot kommissionen, punkt 37).

44 Anmärkningen i repliken i detta avseende hänför sig till att sökanden inte bedrev verksamhet som oberoende återförsäljare utan endast som mellanhand. Denna anmärkning kan inte godtas. I skriftväxlingen med kommissionen uppgav nämligen sökanden aldrig uttryckligen att den bedrev verksamhet i egenskap av befullmäktigad mellanhand. Den beskrivning av verksamheten som framgår av sökandens brevpapper ger intryck av att sökanden bedriver verksamhet i egenskap av oberoende återförsäljare. I klagomålet uppger sökanden att den befinner sig i samma situation som företagen SGA och Massol, vilka av sökanden själv kvalificeras som "oberoende näringsidkare". Förstainstansrätten konstaterade vad gäller det första företaget att det inte hade visats att det bedriver verksamhet i egenskap av mellanhand eller återförsäljare (förstainstansrättens dom av den 13 december 1999 i de förenade målen T-189/95, T-39/96 och T-123/96, SGA mot kommissionen, REG 1999, s. II-3587, punkt 50). Vad gäller det andra företaget har domstolen haft tillfälle att konstatera att det bedriver verksamhet i egenskap av oberoende återförsäljare (domen i det ovan i punkt 7 nämnda målet Grand garage albigeois m.fl.).

45 Följaktligen kan kommissionen inte klandras för att ha gjort ett uppenbart fel vad avser sökandens verksamhet. Vidare grundade inte kommissionen sitt beslut på en kvalificering av sökandens verksamhet, utan tog endast hänsyn till att

sökanden eventuellt bedrev verksamhet i egenskap av oberoende återförsäljare eller mellanhand.

46 När det gäller den första grundens femte del, under vilken det har anförts att kommissionen begick ett uppenbart fel när det gäller de åtgärder som PSA har vidtagit sedan den franska regeringen införde Balladurrabatten, är det tillräckligt att konstatera att det förhållandet att en tillverkare tillåter sina återförsäljare att lämna ytterligare rabatter utan att låta detta omfatta parallellimporten inte kan anses vara en överträdelse av konkurrensrätten (se domen i de ovan i punkt 31 nämnda förenade målen Européenne automobile mot kommissionen, punkt 54).

47 Den första grundens sjätte del hänför sig till PSA:s och dess återförsäljares beteende i förhållande till de franska bestämmelserna om motorfordons modellår. Vad avser denna delgrund är de av sökanden åberopade problemställningarna inte tillräckliga för att fastställa att det i detta avseende föreligger en otillåten konkurrensbegränsande samverkan och att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning.

48 Den tredje grunden avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten. Vad gäller kommissionens argument att denna grund inte skall tas upp till sakprövning, skall det slutligen konstateras att förstainstansrätten kan pröva grunden *ex officio*. I detta avseende innehåller det ifrågasatta beslutet en tydlig redogörelse för de rättsliga och faktiska överväganden som ledde till att kommissionen drog slutsatsen att det saknades ett tillräckligt gemenskapsintresse. Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

49 Av detta följer att talan varken kan vinna bifall på den första eller den tredje grunden.

Den andra grunden: Oskäligt lång tidsutdräkt för det administrativa förfarandet vid kommissionen

Parternas argument

50 Som andra grund har sökanden gjort gällande att kommissionen i enlighet med domstolens rättspraxis (domstolens dom av den 18 mars 1997 i mål C-282/95 P, Guérin automobiles mot kommissionen, REG 1997, s. I-1503), skall fatta ett beslut inom en rimlig tidsfrist. Sökanden anser att en tidsutdräkt om mer än fyra år mellan klagomålet och avslagsbeslutet inte är rimlig och att detta motiverar att det ifrågasatta beslutet ogiltigförklaras.

Förstainstansrättens bedömning

51 Det är riktigt att kommissionen i enlighet med av sökanden åberopad rättspraxis skall avgöra ett klagomål enligt artikel 3 i förordning nr 17 inom en rimlig tidsfrist. Även om en sådan tidsfrist överskrids, och om det antas att den kan fastställas, innebär det emellertid inte nödvändigtvis att det ifrågasatta beslutet skall ogiltigförklaras.

52 Vad avser tillämpningen av konkurrensreglerna kan den omständigheten att den rimliga tidsfristen överskridits endast utgöra grund för ogiltigförklaring av ett beslut i vilket en överträdelse konstateras då det fastställts att åsidosättandet av denna princip är till men för de berörda företagens rätt till försvar. Bortsett från detta specifika fall saknar underlåtenheten att fatta beslut inom en rimlig tidsfrist betydelse för giltigheten av det administrativa förfarandet enligt förordning nr 17

(förstainstansrättens dom av den 20 april 1999 i de förenade målen T-305/94—T-307/94, T-313/94—T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 och T-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, kallad "PVC II", REG 1999, s. II-931, punkterna 121 och 122).

53 Det skall tilläggas att när en klagande i ett konkurrensärende klandrar kommissionen för att ha åsidosatt principen om att en rimlig tidsfrist skall iakttas då kommissionen fattade beslutet att avslå klagomålet, innebär en ogiltigförklaring av beslutet på denna grund endast att förfarandet vid kommissionen förlängs ytterligare. Detta skulle stå i strid med klagandens egna intressen.

54 Således är den andra grunden verkningslös.

55 Härav följer att talan om ogiltigförklaring av det ifrågasatta beslutet skall ogillas.

Rättegångskostnader

56 Enligt artikel 87.2 första stycket i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden har tappat målet, skall den förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med kommissionens yrkande.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande dom:

1) **Talan ogillas.**

2) **Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Pirrung Potocki Meij

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 februari 2001.

H. Jung
Justitiesekreterare

A.W.H. Meij
Ordförande